

MOEDER TROT EN HAAR POESJE

Een kluchtige Vertelling voor
jonge kinderen

door
J.J.A. GOEVERNEUR

2^e DRUK

DEVENTER, H. J. TER GUNNE.

Lith. Emrik & Binger

XKC 278

MOEDER TROT EN HAAR POESJE.

EENE KLUCHTIGE VERTELLING

VOOR JONGE KINDEREN

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

DEVENTER,
H. J. TER GUNNE.

MOEDER TROT EN HAAR POESJE.

Vrouw TROT was 'ereis naar de kermis gegaan
En bracht op haar arm daar een kat mee van daan, —
Een Poesjen! nooit zaagt gij een aardiger beest,
Zoo sierlijk van leden en schrandere van geest.

Haar vier nette pootje, zwart waren ze als git,
Heel 't verdere lichaam, als sneeuw was 't zoo wit,
En 'k durf gerust zeggen: de mooiste jufvrouw
Had niet een paar oogen zóó zacht en zóó blauw.

Vrouw TROT kwam naar huis met haar kostlijken last
En hing hoed en mantel gauw weg in haar kast;

Maar toen ze weerom kwam, wat zag ze? Zoo waar,
Daar had haar lief Poesjen het theegoed al klaar.

„Heb je ooit van je leven!” dacht Moedertje Trot;
„Ze breekt me, zoo waar, mijn servies nog kapot!”
Maar spoedig al zag ze, dat dit heel geen nood had,
Want Poes liet niets vallen, wat ze eens in haar poot had.

En toen Moeder Trot nu den volgenden dag
Van 't bed kwam, wist, heusch, ze weer niet, wat ze zag;
Want in hare kamer was al 't werk gedaan
En kon ze maar zoo aan de ontbijttafel gaan.

De thee vond ze klaar en de bootrams gesmeerd;
't Was alles recht netjes, geen ding stond verkeerd;
En toen zij ging zitten, schoof Poesje aan haar zij
En dronk haar kop melk met een broodjen er' bij.

TIRAS, de oude huishond, keek wondervreemd op,
Maar 't Poesje riep hem en streek vriendlijk zijn kop,

Zoodat tusschen beiden gauw vriendschap ontstond,
Als zelden gezien wordt bij kat en bij hond.

Vrouw Trot ging hierop naar een buurvrouw daarnaast,
Maar stond, toen ze thuis kwam, al weer heel verbaasd,
Want 't was daar een leven van vroolijke Fransje,
En Poes en TIRAS hielden zamen een dansje.

Zoo leefden zij zamen zoo prettig als wat,
En, daar moeder Trot dolgraag bakvischjes at,
Ging Poes soms naar 't water, ving gauw er een paar
En maakte die dan allerlekkertjes klaar.

Van ratten en muizen in kelder en kast
Had men nu in huis ook volstrekt niet meer last;
Want waar een maar piepte, zei Poes daadlijk: „Snap!”
En ving haar en had dan een smaaklijken hap.

Als Poes één gebrek had, dan was 't alleen, dat
Ze bijster veel pronkzucht en ijdelheid had;

Ze hield veel van opschik en was op toilet,
Op staatsie en pronk allerijlijkst gezet.

Zoo eens, dat Moes TROT was een boodschap gaan doen,
Had Poes zich gekleed weer naar 't nieuwste fatsoen,
En wist door haar vleitaal TIRAS te bepraten,
Dat die op zijn rug haar eens rijden zou laten.

Toen Moeder Trot 's avonds naar huis wilde gaan,
Zag zij daar een dame te paard in de laan,
En moest hartlijk lachen, want, denk eens! het was
Haar Poesje, die reed op den rug van TIRAS.

„Wel,” riep ze, „wel, Poesje, wat is me dat nou?
Rij jij zoo te paard als een groote mevrouw?
En wat je poesmooi bent! Foei, schaam je toch wat!”
Is dat een toilet voor een burgermanskat?”

Maar pas kreeg TIRAS Moeder TROT nu in 't oog,
Of hij nam een vaart en sprong bij haar omhoog,

Zoodat juffer Poes van zijn rug werd gescheurd
En braaf door het slijk en de modder gesleurd.

Daar lag nu ons Poesje gehavend en vuil,
En jammerde met een ontzettend gehuil.
Gelukkig was, dat ze niet erg zich bezeerd had,
Terwijl zij haar pronkzucht voor altijd verleerd had.

